

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: F.O.**, narozený ..., st. přísl. Nigérie, t. č. v X, *zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, Praha*, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2018, č. j. KRPP-185504-14/ČJ-2017-030022,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 22. 1. 2018. č. j. KRPP-185504-14/ČJ-2017-030022, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal **žalobu** proti shora uvedenému rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto tak, že se podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*) doba zajištění žalobce za účelem předání do Italské republiky (*dále jen „Itálie“*) podle právního předpisu Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (*dále jen „nařízení Dublin III“*)], stanovená na 45 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, prodlužuje o 30 dní, tj. celkem na 75 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

Domníval se, že napadené rozhodnutí bylo v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III a bylo také nepřezkoumatelné, protože bylo v rozporu s § 68 správního řádu. Důvodem k podání žaloby byl fakt, že napadené rozhodnutí bylo třeba v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) zrušit.

Žalobce se domníval, že žalobou napadené rozhodnutí omezilo jeho osobní svobodu po nezákonnou dobu a v rozporu s tím, co žalované umožňuje ustanovení čl. 28 nařízení Dublin III.

V průběhu tzv. dublinského řízení se žalobcem měla dne 4.1.2018 marně uplynout lhůta k odpovědi ze strany Itálie na dožádání ze strany České republiky (*dále jen „ČR“*). K tomuto dnu byl žalobce na základě fikce souhlasu ze strany Itálie akceptován (čl. 25 odst. 2 nařízení Dublin III). Ustanovení čl. 28 odst. 3 pododst. 4 nařízení Dublin III pak určuje povinnost členských států realizovat transfer ve lhůtě 6 týdnů ode dne akceptace, nebo zajištěnou osobu propustit ze zajištění. V případě žalobce byl proto posledním dnem zajištění 15. únor 2018, což žalovaná správně uvedla na str. 6 napadeného rozhodnutí. V rozporu s tímto konstatováním na str. 7 uvedla, že „*celkově započítaná doba od okamžiku omezení osobní svobody je při započítání všech rozhodnutí omezujících osobní svobodu účastníka řízení 75 dní a končí 25.2.2018*“. To se promítlo i do výroku. Postup žalované tak byl podle názoru žalobce nezákonný, když jej zajistila na zcela zjevně delší dobu, než umožňuje nařízení Dublin III, a proto byl důvod napadené rozhodnutí zrušit. Žalobce k tomu citoval i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 11/2015.

Podle žalobce dále v napadeném rozhodnutí scházelo zdůvodnění základní podmínky pro zajištění v souladu s § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a tou byl fakt, že se na žalobce vztahuje nařízení Dublin III.

Byť žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že žalobce v minulosti požádal o mezinárodní ochranu v Itálii a Rakousku, v řízení vyšla najevo podstatná skutečnost, která fakt, že je žalobce i nadále v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a že se na něj tedy vztahuje nařízení Dublin III, zpochybňovala. Žalobce totiž žalované podle protokolu ze dne 12.12.2017 uvedl, že „*žádost o azylu mu byla povolena a byl mu v Itálii udělen azyl*“.

Pokud by v řízení vyšlo najevo, že žalobce je v jiném členském státě uznaným uprchlíkem, nařízení Dublin III se na něj vůbec nevztahuje a není možné, aby došlo k jeho zajištění za účelem předání do jiného členského státu Evropské unie (*dále jen „EU“*). Navíc platí, že pokud je žalobce uznaným uprchlíkem, má zcela zjevně na území jiného členského státu pobytové oprávnění (čl. 24 kvalifikační směrnice). Žalovaná se měla touto skutečností důsledně zabývat, protože zcela zpochybňovala účel zajištění, jak byl vymezen v napadeném rozhodnutí. Fakt, že cizinec v minulosti požádal o udělení mezinárodní ochrany, nemůže vést k důsledku, že bude bez omezení v budoucnu pozbavován na osobní svobodě jako (bývalý) žadatel o mezinárodní ochranu na území jiného členského státu EU.

Ve vztahu k pobytu žalobce na území ČR tedy bylo povinností žalované nejdříve ověřit, zda již skutečně byl žalobci udělen azyl v Itálii, a tuto zásadní překážku zajištění za účelem

předání buď před vydáním napadeného rozhodnutí vyvrátit, nebo ji v napadeném rozhodnutí uvést a zabývat se tím, zda brání nebo nebrání realizaci předání. Místo toho žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že „účastník řízení Itálii přesto opustil, ačkoliv mu tam byl udělen azyl“ a dále „účastníku řízení už jeden azyl byl udělen“. Pokud bylo toto konstatování žalované pravdivé, tak jím přímo vyvrátila účel zajištění, kterým mělo být předání podle nařízení Dublin III.

Jelikož má žalobce dlouhodobé oprávnění k pobytu v členském státu EU, má podle schengenského *acquis* také oprávnění k pobytu po dobu 3 měsíců během šestiměsíční doby v jakémkoli členském státě EU. Žalovaná vůbec ve svém rozhodnutí nezdůvodnila, proč považovala žalobce za neoprávněně pobývajícího na území ČR, když byl zjevně i podle závěrů správního orgánu legálním rezidentem v jiném členském státě EU. Každý státní příslušník třetí země, který má pobytové oprávnění v členském státě EU, má pobytové oprávnění v omezené době 3 měsíců během šestiměsíční doby také ve všech ostatních členských státech EU a vůbec není zřejmé, proč by tomu mělo být jinak v případě žalobce. Žalobci navíc nebylo uděleno správní vyhoštění ze žádného členského státu EU.

Žalobce se rovněž domníval, že žalobou napadenému rozhodnutí scházelo posouzení reálnosti realizace předání i v případě, že by zde nebyla shora označená překážka (již udělená mezinárodní ochrana). Z napadeného rozhodnutí bylo patrné, že Itálie neodpověděla na žádost ČR o předání žalobce a tzv. akceptace žalobce nastala toliko ve formě fikce dle čl. 25 odst. 2 nařízení Dublin III. Samotný akt předání již ale formou fikce proběhnout nemůže a žalobce se domníval, že žalovaná měla ve svém rozhodnutí důkladně zdůvodnit, proč se domnívala, že k předání dojde, i když cílová země na dožádání nereagovala. Bez spolupráce orgánů cílové země zcela zjevně nemůže dojít k předání žalobce, protože byla touto procesní pasivitou Itálie v dublinském řízení zásadním způsobem zpochybněna splnitelnost účelu zajištění – možnost předání žalobce.

Žalobce považoval s ohledem na tyto nedostatky rozhodnutí za nepřezkoumatelné, resp. za věcně nesprávné. Proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k žalobě** žalovaná uvedla, že žalobce byl dne 13.12.2017 zajištěn za účelem jeho předání podle ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Účelem zajištění bylo předání žalobce podle nařízení Dublin III. Dne 22.1.2018 žalovaná prodloužila zajištění o 30 dní.

Při určení doby prodloužení zajištění došlo ze strany žalované k omylu při výpočtu doby zajištění, tento omyl se promítl jak do výroku rozhodnutí, tak do odůvodnění. Nicméně tento omyl nevyvrátil fakt, že žalovaná postupuje podle § 127 zákona o pobytu cizinců a žalobce bude ze zajištění propuštěn, jakmile odpadne důvod zajištění (bude ukončeno dublinské řízení), tedy i před lhůtou uvedenou ve výroku rozhodnutí.

Žalobce v podání vysvětlení ze dne 12.12.2017 uvedl, že mu byl udělen azyl, ale zároveň nebyl tuto skutečnost schopen potvrdit. Žalovaná zjistila, že se žalobce při pobytové kontrole prokázal cestovním pasem Nigérie č. A08277733. Lustrací v systému Eurodac byl

zjištěn na žalobce HIT č. ITVV009BM, a to jako žadatel o azyl v Itálii, a HIT č. AT129083324-10894647 jako žadatel o azyl v Rakousku. Cestou tzv. dublinského střediska žalovaná zjistila, že Itálie jako dožadovaný stát podle čl. 28 nařízení Dublin III ve lhůtě dvou týdnů od předložení žádosti o převzetí neodpověděla, a má se tedy za to, že žádosti bylo vyhověno a jedná se pouze o žadatele o azyl. Tyto zjištěné skutečnosti poukazují na to, že žalobce je žadatelem o azyl a vztahuje se na něj nařízení Dublin III. Status žadatele o azyl neopravňuje žadatele vycestovat ze státu, ve kterém o azyl požádal.

Žalovaná jednala podle zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval směrnici 2008/115/ES a nařízení Dublin III. Vyhodnotil-li soud, že pochybení žalované ohledně doby prodloužení zajištění bylo závažné, navrhla žalovaná, aby soud napadené rozhodnutí zrušil s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Z předloženého **správního spisu** soud doplňuje následující skutečnosti: Žalobce byl dne 12.12.2017 kontrolován na Centrálním autobusovém nádraží Plzeň v autobusu na lince Praha – Ženeva. Při kontrole předložil svůj pas. Dle sdělení stevardky cestoval z Vídně s přestupem v Praze. Žalobce byl zajištěn policejní hlídkou. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce dne 12.12.2017 žalované mj. sdělil, že do Itálie se dostal za pomoci převaděče na nafukovacím člunu, v Itálii požádal o azyl. Dostal dokumenty k pobytu v Itálii na 2 roky, které platí pouze pro pobyt v Itálii. Jeho žádost o azyl byla povolena a azyl mu byl v Itálii udělen. V červenci 2017 odjel žalobce do Rakouska, aby viděl, jak se tam žije. Bydlel tam v azylovém centru a požádal o azyl, avšak neudělili mu ho. Z Rakouska se chtěl vrátit do Itálie. Na závěr žalobce uvedl, že chce jet do Itálie a ČR pouze projížděl, protože si chtěl prodloužit dokument v Itálii. O zajištění žalobce za účelem předání bylo rozhodnuto dne 13.12.2017 (pod č. j. KRPP-185504-3/ČJ-2017-030022). Dle oznámení o průběhu řízení podle nařízení Dublin III ze dne 18.1.2018 Itálie dosud neposlala odpověď na žádost o zpětvzetí žalobce, přičemž lhůta byla stanovena do 4.1.2018; má se tudíž za to, že žádosti bylo vyhověno. ČR má 6 týdnů na realizaci předání žalobce do odpovědného členského státu, přičemž již bylo předáno rozhodnutí o předání do Itálie a žalobce má 15 dní na podání žaloby. Dublinské středisko proto požádalo žalovanou, aby prodloužila zajištění, nejdéle však do 15.2.2018. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22.1.2018. Součástí správního spisu jsou dva záznamy ze systému Eurodac o nalezené shodě, z nichž vyplývá, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 9.12.2015 v Itálii a dne 22.6.2017 v Rakousku.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhл nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).

Soud shledal žalobu důvodnou.

Ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví: „Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez

nutné přestávky.“

Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců „*policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. [...]*“

Podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III platí, že „*členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.*“

Čl. 25 nařízení Dublin III stanoví: „*1. Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti o přijetí dotyčné osoby zpět co nejrychleji a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému Eurodac, zkracuje se tato lhůta na dva týdny.*

2. Pokud není dodržena jednoměsíční lhůta nebo dvoutýdenní lhůta podle odstavce 1, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.“

Čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III uvádí: „*Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.*

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 [pozn. jedná se odvolání/přezkum ve vztahu k rozhodnutí o přemístění].

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“

Soud se nejprve zabýval **druhým okruhem žalobních námitek**, spočívajícím v tom, že žalobce nebylo možno zajistit podle použitých ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť mu byl udělen azyl, žalovaná se touto skutečností dostatečně nezabývala a nadto ji sama uváděla v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nedostatečně byla posouzena i reálnost realizace předání za situace, kdy k akceptaci Itálií došlo na základě fikce.

Soud k tomu z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaná v části odůvodnění označené jako „*Dosavadní průběh řízení a zjištěné skutečnosti*“ vycházela z toho, že jsou splněny podmínky zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce „*na území České republiky pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Dle výsledku daktyloskopování na stanici LSS-R probíhá v Italské republice a v Rakouské republice řízení o mezinárodní ochraně (shoda Eurodac), jsou tedy dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání do jiného členského státu Evropské unie dle nařízení EU č. 604/2013, tj. předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Povinnost Italské republiky nebo Rakouské republiky převzít účastníka řízení vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení EU č. 604/2013.*“ Její zjištění měla oporu ve správním spisu, ve kterém byly založeny oba pozitivní výsledky vyhledávání v systému Eurodac, z nichž vyplynula i data podání žádostí. Výsledek vztahující se k italské žádosti o mezinárodní ochranu v poli určeném pro uvedení data udělení mezinárodní ochrany neobsahoval žádný záznam. Žalobce sice tvrdil, že je poživitelem mezinárodní ochrany, avšak nebyl schopen tato svá tvrzení jakkoli prokázat a jiný závěr nelze učinit ani na základě podkladů, jež jsou součástí správního spisu.

Předmětné úvahy o azylu uděleném žalobci byly žalovanou předestřeny v rámci posuzování přiměřenosti zajištění a možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (str. 5-6 napadeného rozhodnutí). Žalovaná je učinila v kontextu hodnocení toho, že lze důvodně usuzovat na zneužívání azylové procedury (když žalobci dle jeho vlastních slov byl udělen azyl v Itálii a on přesto z Itálie odjel do Rakouska, opětovně tam požádal o mezinárodní ochranu a navíc uváděl nepravdivé datum narození) a na nedodržování režimu žadatele o mezinárodní ochranu žalobcem. Z napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, že žalovaná měla za prokázané postavení žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu v Itálii, nikoli azylanta. Jak již bylo uvedeno výše, tento stav odpovídá i obsahu spisového materiálu. Závěry žalované lze podpořit odkazem na ustanovení čl. 7 odst. 1 věty první směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, podle nějž „*se žadatelé mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu nebo na území, které jim tento členský stát vymezí*“ (zvýrazněno zdejším soudem). Nadto je evropský azylový systém obecně – a dublinský systém zvláště – založen na požadavku, aby byla určena příslušnost toliko jednoho členského státu k posouzení azylové žádosti. Tento přístup je navržen, aby bránil nežádoucímu jevu nazývanému též „asylum shopping“, jenž „*popisuje situaci žadatele o azyl, který se po vstupu na území členského státu, jenž je odpovědný za posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přesto rozhodne podat tuto žádost v jiném členském státě, neboť v tomto státě má větší šanci na úspěch z důvodu, že se mu podmínky pro přijímání zdají výhodnější.*“ (ze stanoviska generálního advokáta Yvese Bota ve věci C-604/12). Na podkladě těchto argumentů lze uzavřít, že oprávněnost pobytu žalobce bylo možno dovozovat toliko ve vztahu k území (prvního) státu, kde požádal o mezinárodní ochranu.

Soud dále shledal, že z absence italské odpovědi nelze hned dovozovat, že Itálie bude klást překážky řádnému průběhu předání žalobce, když je přímo dle znění čl. 18 odst. 1 písm. b) a čl. 25 nařízení Dublin III povinna žalobce přijmout. Žalovaná k tomu uvedla, že „*v současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Italská republika je povinna účastníka řízení převzít*“ (str. 6 napadeného rozhodnutí). Je zřejmé, že nařízení Dublin III počítalo s možností, že dožádaný členský stát

neodpoví, avšak neupravilo, že by se na tomto základě měl takový stát z povinnosti cizince přijmout vyvázat. V souladu se zásadou důvěry mezi členskými státy je tedy třeba předpokládat řádnou spolupráci italské strany při přijetí žalobce zpět na italské území. Žalobce navíc neuvedl žádné konkrétní skutečnosti a důkazy, jimiž by plnění povinností Itálií hodlal zpochybnit.

Až potud tedy byl postup žalované, která prodloužila žalobcovo zajištění za účelem předání do Itálie, v souladu se zákonem i učiněnými skutkovými zjištěními. Soud nicméně dále zkoumal otázku délky zajištění, jež byla činěna spornou v **prvním okruhu žalobních námitek**, a zde musel přisvědčit žalobcově argumentaci.

Z oznámení o průběhu řízení podle nařízení Dublin III vyplývá, že posledním dnem pro odpověď italské strany na českou žádost o přijetí žalobce zpět na italské území byl 4. leden 2018. Po přičtení 6 týdnů, během nichž mělo být předání realizováno, soud dospěl ke stejnému závěru jako dublinské středisko a žalobce, a sice že zajištění mohlo trvat nejpozději do 15.2.2018.

Žalovaná vycházela při určení doby trvání zajištění z implicitní akceptace přijetí zpět dne 4.1.2018, avšak pokračovala: „Česká republika má v souladu s nařízením EU č. 604/2013 od akceptace přijetí lhůtu 6 týdnů na realizaci předání účastníka řízení do odpovědného členského státu, tj. do 15.2.2018. Účastníku řízení bylo v minulých dnech předáno rozhodnutí o jeho předání do odpovědného členského státu, kde má 15 dní na podání žaloby proti danému rozhodnutí. Po uplynutí této doby bude teprve možné realizovat předání účastníka řízení do Italské republiky. Z tohoto důvodu se účastníku řízení prodlužuje zajištění podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., v platném znění, to je do 24.2.2018. Po zvážení všech výše uvedených skutečností správní orgán v souladu s § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodloužil dobu zajištění podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 30 dní, celkem tedy na 75 dní od okamžiku omezení osobní svobody.“ (str. 6-7 napadeného rozhodnutí). Z toho vyplývá, že rozhodnutí žalované trpělo zřetelnými vnitřními rozpory a stanovená doba zajištění neodpovídala šestitýdenní lhůtě k provedení přemístění od implicitního vyhovění žádosti ve smyslu čl. 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III, přičemž žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí nedisponovala jakýmkoli informacemi o podané žalobě proti rozhodnutí o přemístění, jež by mohly ospravedlnit prodloužení zajištění o delší časový úsek. Žalovaná ostatně ve vyjádření k žalobě sama uznala, že dobu prodloužení zajištění určila nesprávně.

Soud dané pochybení považoval za natolik závažné, že se pro ně rozhodl napadené rozhodnutí zrušit. Zajištění představuje vážný zásah do práva na osobní svobodu a z důvodu právní jistoty je nezbytné, aby cizinec znal konkrétní datum konce svého zajištění, jak je (minimálně prozatím) stanoveno příslušným správním orgánem.

Na základě výše uvedeného soud shledal žalobu důvodnou. Ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*) rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost spočívající v nesprávně stanovené době trvání zajištění. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalobce, který měl ve věci plný úspěch. Žalobce však žádnou náhradu nákladů během řízení neuplatňoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 8. února 2018

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: K.